

el **Cep Tort**

REVISTA DE SUBIRATS

SETEMBRE -2012 - Número 9

CONTINGUTS

EDITORIAL *pàg 2.*
L'EXÈRCIT POPULAR A PUJALT *pàg 2.*

 Monogràfic
Parlem d'independència

REFLEXIONS SOBRE EL
CATALANISME I
L'INDEPENDENTISME

Jordi Casassas Ymbert *pàg 3.*

LA MEVA INDEPENDÈNCIA

Pep Bertran Cases *pàg 4.*

RODOLF LLORENS I JORDANA

Joan Cuscó i Clarasó *pàg 5.*

ONZE DE SETEMBRE

Pere Pons Vendrell *pàg 6.*

LA NOVA TRANSICIÓ

Victor Santacana Gelabert *pàg 7.*

DE LA CONSCIÈNCIA

A LA LLIBERTAT

Ramon Carbonell Baqués *pàg 10.*

SOBRE LA INDEPENDÈNCIA

Lluís Ràfols i Bages *pàg 11.*

REFLEXIONS PER A UNA DIADA

DE TOTS

Dolors Morera Solà *pàg 12.*

EL FILÒSOF DEL FUTUR

Francesc Canosa Farran *pàg 13.*

NO TOTS ELS POLÍTICS

SÓN IGUALS

Antoni Soler i Vendrell *pàg 14.*

UN ALTRE PUNT DE VISTA

Roger Pelàez *pàg 15.*

ALGÈRIA SENSE PORS

Un llibre que t'obrirà les ales *pàg 6.*

Fauna de Subirats

EL TUDÓ *pàg 14.*

OPERACIÓ GARZÓN *pàg 11.*

LLUNA PLENA A LES VINYES *pàg 15.*

INDEPENDÈNCIA

PARLEM-NE

 Santander

EL VALOR DE LES IDEES

C/. Ponent, 2 bis
Sant Pau d'Ordal
08739 - Subirats
Tels.: 93.899.40.50
669.216.361

Agent col·laborador:

Maria Dolors Morera Solà

Volem
ser el teu banc

PERSONATGES
SUBIRATENCs

**JOSEP
MATA
MASSANA**

Pàgina 8

EDITORIAL

Ens perd el seny. Tot i que el seny ha estat allò que ens ha permès perviure. El capteniment ha fet, però, que els nostres veïns se sentissin amb el dret de governar-nos, de dominar-nos i de robar-nos legítimament a través de lleis imposades, de pactes forçats i de democràcies enteses com la dictadura de la majoria. Ens han espoliat de grat o per força. Ens han utilitzat com a colònia de poblament per absorbir els excedents de població provocats pel caciquisme del sud, amb la intenció soterrada de castellanitzar-nos definitivament.

I nosaltres, seny, coneixement, i a fer diners per pagar força impostos. Perquè al menys, gràcies a Déu, sabem treballar i sabem crear feina. Però l'home no viu només de la matèria. Els nostres esperits estan afamats de dignitat, de justícia i de llibertat. Avui, com en els temps ignominiosos del franquisme, Espanya torna a mostrar-nos la seva cara pitjor, la de la infàmia, la de l'opressió, la de l'inepte que pretén donar lliçons al mestre, al pare que l'alimenta de tot el que és civilització i cultura.

Espanya ens retalla les lleis que necessitem per existir com a nació i per al futur. Espanya es nega a repartir de forma justa el que ens extreu com a estat. I no atura els atacs contra la nostra llengua i cultura arreu dels Països Catalans. Espanya, que no existeix com a nació, porta segles alimentant l'anticatalanisme, que s'ha convertit en un dels signes identitaris del nacionalisme espanyol: com si degradant el veí un esdevingués més digne. Mentrestant, hi ha catalans que han preferit desertar de fer país per tal de rendir-se a l'oligarquia espanyola, que els ha enriquit amb favors i influències. Avui, en temps de crisi, aquests catalans han de saber que solament una nació sòlida, tot i que encara escassament estructurada (per falta d'estat propi), com la catalana, pot ser garantia de futur a les seves inversions i negocis amb Europa.

També cal tenir en compte l'actitud de molts catalans que, procedents de l'emigració, encara no es troben prou enquadrats en la societat que els ha vist néixer i que els ha donat llur cultura. Cal entre tots, malgrat les mancances de l'ensenyament i d'una societat catalana a voltes massa tancada, fer els esforços necessaris per afavorir la integració dels catalans que tenen com a cultura mare altres llengües, caràcters i valors. S'ha de compensar el creixent anticatalanisme d'aquests compatriotes que, en els darrers temps, han adoptat com a pròpia la bandera dels borbons i dels feixistes espanyols (convenientment maquillada de constitucionalitat). La senyera, en canvi, fa segles que és el símbol de la nostra resistència pacífica i integradora, partidària de la manifestació cívica al carrer més que d'atemptar contra els nostres opressors.

Aquest número 9 de *El Cep Tort* és un recull d'opinions qualificades sobre aquesta qüestió tan actual com és la de la vinculació de Catalunya a Espanya, que si bé va ser inicialment confederal (acord entre iguals), les successives guerres van acabar convertint-la en regne unitari i unes autonomies del cafè per a tothom, esdevingudes pixarelles. Hi escriuen tres pensadors de prestigi i alguns dels nostres polítics locals. Esperem que la lectura dels seus articles ens ajudi a rumiar i extreure les nostres pròpies conclusions, en uns moments de redreçament ideològic que ni els més radicals separatistes podien imaginar fa només deu anys.

EL CESUB VISITA EL MEMORIAL DE L'EXÈRCIT POPULAR A PUJALT

Redacció

El passat dia 19 de juliol una delegació del CESUB, acompanyada per l'alcalde de Subirats, Sr. Pere Pons, va visitar la base d'instrucció de l'Exèrcit Popular de la República a Pujalt, l'Anoia. El memorial és l'únic campament d'instrucció militar que es conserva a Catalunya i a l'estat espanyol. Disposa d'un centre d'interpretació, on plafons indicatius amb fotografies i objectes ens

apropen als dies que el campament va funcionar des de l'abril de 1938 al gener de 1939. Des d'aquí es comença un itinerari a l'aire lliure al Bosc dels Obacs, on una ruta senyalitzada permet seguir les diferents restes conservades i reconstruïdes del campament: barracots militars, latrines, búnquers, tendes còniques, refugi antiaeri, entre altres.

També es pot realitzar una visita lliure al poble, on monòlits indicatius ens mostren els diferents usos que l'exèrcit republicà va donar a moltes de les cases, convertint-les en hospital, escoles, oficines, presó, centre cultural, etc.

El centre forma part dels Espais de Memòria i és un veritable exemple de l'esforç i la tenacitat dels veïns i de l'Ajuntament de Pujalt per donar a conèixer tot aquest patrimoni. Per obtenir més informació podeu mirar el web: www.exercitpopular.org

Esperem que, aviat, disposem a Subirats del nostre propi Centre d'Interpretació amb l'adequació del local de El Pago com a punt de partida de la ruta "Última defensa de Barcelona" i com a museu on la cultura de la pau es posi en valor.

ALGUNES REFLEXIONS SOBRE EL CATALANISME I L'INDEPENDENTISME DES DE LA PERSPECTIVA D'UN HISTORIADOR

Jordi Casassas Ymbert

Doctor en Història Contemporània

Monogràfic
Parlem d'independència

El catalanisme és un sentiment i una acció que posen la defensa i l'amor per les coses de Catalunya en el centre de tot. Històricament, el catalanisme es començà a estructurar en contrast amb l'intent de la monarquia absoluta d'acabar amb les llibertats particulars i d'uniformitzar la vida de la Corona. La subjecció de Catalunya es va fer militarment, amb tota mena de violències i amb un cost humà molt gran. Després, periòdicament, ha estat per mitjà de les armes i la coacció que s'ha mantingut Catalunya sota control i subjugada. És per tot plegat que el record del passat propi s'hi va mantenir viu des d'un primer moment i que el sentiment diferencial i de greuge s'ha anat actualitzant amb el pas del temps. El romanticisme el va ajudar a codificar-se i la dinàmica del segle XIX va promoure que els moviments de l'antiestatisme, populars o cultes, s'anessin fent cada cop més polítics fins el punt de generar un catalanisme polític amb projecció partidista, legislativa, institucional i periodística, un corrent heterogeni en el pla doctrinal i estratègic que ha demostrat una maduresa considerable i capacitat per posar el problema territorial i de l'estat en el centre de l'agenda espanyola.

Ja des del segle XIX, el catalanisme no ha estat només o sentimental i literari o polític. De fet, més enllà del seu pes electoral específic, el catalanisme ha impregnat bona part de la vida catalana, des de les actituds religioses a les esportives, de la societat civil més especialitzada i la vida econòmica fins a les manifestacions de l'alta cultura i de la cultura popular. En relació amb aquest pes i extensió és lògic pensar que el catalanisme ha suscitat fortes reaccions en contra: unes, progressivament majoritàries, impulsades pel món polític, econòmic, militar o mediàtic espanyol; i unes altres, més minoritàries, originades des de Catalunya mateix i afectant a la gent més diversa i a les causes i a les motivacions més variades. Cal tenir present que Catalunya ha estat des del segle XVIII i degut al seu model comercial i industrial de creixement, una àrea de constant immigració. Això, en principi un entrebanc per a una hipotètica

coherència nacional alternativa, s'ha acabat convertint en un estímul per a la reflexió i enfortiment identitari propi (tret que Catalunya comparteix amb altres àrees sotmeses de manera precoç a canvis accelerats). Altra herència del vuit-cents ha estat la consciència individual i col·lectiva que han compartit molts catalans de viure al marge d'un estat cada cop més intervencionista i que no sap respondre a les necessitats catalanes. Aquest sentiment de separació ha estat compartit per gent molt variada, del pagès al menestral urbà i fins al literat més refinat. Aquest sentiment de separació, però, no el podem considerar un ver separatisme. Funcionava en una societat molt poc polititzada i responia a un perfil molt individual, essent un tret cultural, podríem dir ètnic.

L'independentisme, fins a temps recents es va denominar separatisme i responia ja a un estadi força polititzat, fins i tot quan rebutjava la participació en un sistema electoral de la Restauració que considerava del tot corrupte i en mans dels cacics. Significativament es va concretar com a resposta a les tensions i desequilibris generats per l'impacte de la Primera Guerra Mundial sobre Catalunya. Però va ser una resposta minoritària, que buscava majoritàriament la mobilització del jovent a través de consignes maximalistes, molt en consonància amb les mobilitzacions que es produïen a l'Europa de l'entreguerres.

En l'actualitat, trencant amb bona part de la seva pròpia tradició, l'independentisme s'ha estès socialment a costa d'abandonar part del vell maximalisme i substituint-lo per un procés de conscienciació de la gent respecte de les agressions econòmiques, culturals, polítiques i de tot tipus, dels greuges comparatius que es reben de part de l'estat. Això, coincidint amb un ambient europeu i mundial més o menys favorable a la solució dels plets identitaris per la via política i a reconèixer el dret a l'autodeterminació, i a la sensació de provisionalitat i desgovern generat per la crisi actual, pot acabar proporcionant al nou independentisme català uns resultats imprevisibles tot just fa una dècada.

**forn
de
lavern**

PERE PUIG MUNNÉ

PA - COQUES - GARLANDES - CARQUINYOLIS
Comte de Lavern, 74 - T.: 93 899 31 90 - 08739 LAVERN (Subirats)**FUSTERIA
EUGENI S.L.**
Fusteria
Ebenisteria
Col·locació de portes finestres
Restauració de masies i de mobles antics
Glorietes
Mobles a mida
Baranes d'escala
Av. Casetes Mir, 2-4
Tel./Fax:
93 818 30 15
Mòbil:
669 57 73 50
fusteria.eugeni@gmail.com
C.P.: 08770
SANT SADURNI D'ANOIA**CENTRE AGRICOLA DE SANT PAU D'ORDAL**
Plaça de Subirats, s/nº
Els cafeters del centre
08739 - Sant Pau d'Ordal
Alt Penedès - Barcelona

A MEVA INDEPENDÈNCIA

Pep Bertran Casas
Regidor APS-CUP

Monogràfic
Parlem d'independència

Una vegada vaig escoltar per la ràdio que hi podia haver mil raons diferents per voler la Independència del nostre poble català, i que no és necessari que tothom tingui les mateixes. Malgrat la ràbia que em suposa l'espoli fiscal de Catalunya, per part dels

diferents governs de Madrid, confesso que la meua raó principal és sentimental: per estima al meu país, Catalunya, i per la impotència que em comporta que les decisions del nostre poble no les puguem decidir des d'aquí, sinó que sempre hagin de venir marcades des de la capital d'Espanya.

El meu perfil independentista no va néixer a la meua adolescència, sinó que ha estat fruit de l'evolució de les meues idees polítiques. Educat en un ambient de profunda religiositat, molt aviat les consignes catòliques de *"el que no vulguis per tu, no ho vulguis per ningú"* o *"tots els homes som iguals davant de Déu"*, em van provocar que, no sé si és l'efecte contrari, em comencés a apassionar per les revolucions i moviments polítics d'esquerres que s'han produït durant la història. La religió catòlica promet un cel on tothom serà igual, els moviments socialistes pre-marxistes fan el pas i diuen que la igualtat, digues-li igualitarisme, s'ha de donar ja aquí la terra, no cal esperar dalt el cel.

Fins abans dels meus 25 anys, em considerava una persona d'esquerres no nacionalista, d'aquests moviments d'esquerres universals i amb lemes com *"ni fronteres ni banderes"*. Vull constatar que, a mesura que compleixo anys veig més contradiccions en l'eix ideològic esquerres-dretes, i que potser en el segle XXI ja ha arribat el moment de superar-lo, ja que ens trobem en una societat amb classes socials cada vegada més heterogènies i en una realitat molt més polièdrica que la dels segles XIX i XX. El que encara tinc clar però, és que en la meua escala de valors polítics, en primera posició està el de la justícia social, amb tota la complexitat que pugui comportar aquest terme, i que si em fan autodefinir en l'eix ideològic tradicional em situaré a l'esquerra, perquè penso que en general encara són qui més fan o a priori volen fer pel valor de justícia social esmentat.

Durant els anys 2003 i 2004 vaig fer estades a Irlanda i Anglaterra i allà vaig tenir contacte amb molts espanyols. La veritat és que vaig fer bones amistats, però em va sorprendre moltíssim alguns dels seus comentaris, fets més per ignorància que per ganes d'ofendre, sobre la realitat catalana. Foren comentaris del tipus: *"Pero vosotros porqué habláis catalán?"* Aquesta pregunta en concret em va fer pensar molt, potser perquè mai me l'havia plantejada, i la resposta va ser tan senzilla com *"Porqué es la lengua que me enseñó mi madre"*. Realment m'agradaria saber com l'Estat espanyol explica als espanyols què és Catalunya.

També em vaig adonar que des de l'estranger, quan m'enyorava, pensava en coses del meu entorn propi, però també del meu país, Catalunya. Quan vaig tornar la primera vegada era l'estiu del 2003, i em vaig trobar amb un panorama polític estatal en plena majoria absoluta de José Maria Aznar i amb un Carod Rovira que sobresortia com a líder català que s'atrevia a plantar cara al nacionalisme espanyol més ranci.

Sempre he pensat que aquells anys, com d'altres moments, van ser claus per "fabricar" independentistes, i el cert és que en el meu cas també fou així.

Des d'aquell moment vaig començar a sentir-me còmode definint-me com a independentista i d'esquerres. Era l'època de la negociació de l'Estatut del Maragall i confesso que encara volia creure en un encaix de Catalunya dins Espanya: per assolir-ho s'havia de començar a explicar Espanya d'una altra manera, tant a dins el país com a nivell internacional. Jo, com a català, no volia pertànyer a un Estat espanyol si no em podia sentir català i prou, sense haver de donar explicacions a ningú de perquè parlo aquesta llengua, per exemple. Suposo que la idea estava en consonància amb l'actual encaix de Gales o Escòcia dins el Regne Unit.

El que no em cabia el cap, com encara em passa ara, era el no poder exercir un dret tant democràtic com el dret a l'Autodeterminació. Com pot ser que un poble, una nació, no pugui decidir democràticament el seu futur? Amb aquesta intensa inquietud em vaig involucrar en la Consulta per la Independència que es va fer a Subirats l'abril del 2010. Evidentment que el meu vot fou favorable a la Independència de la nació catalana, però tot el meu esforç, les ganes i el temps que hi vaig dedicar es movien principalment per la lluita perquè un poble pogués decidir quin és el futur col·lectiu que vol.

L'últim graó d'aquesta meua evolució ideològica fou a partir de la sentència del tribunal constitucional contra l'Estatut (juny 2010) i la manifestació contra aquesta sentència (10 de juliol de 2010), que segons Òmnium Cultural va ajuntar a 1,5 milions de persones. Considero que, altra vegada, en aquell moment es van tornar a "fabricar" molts independentistes. Jo, des d'aquell moment, sóc independentista sense cap mena de matís. Sóc dels que tinc pressa i una gran il·lusió perquè Catalunya es pugui alliberar d'una vegada d'una Espanya que no l'ha sabut o no l'ha volgut entendre. Ja n'hi ha prou.

Països Catalans? Tant de bo. El que també tinc clar és que són els valencians i els balears qui han de decidir el seu futur. Nosaltres des d'aquí els podem "ajudar", ens podem solidaritzar amb els que creguin amb la unió dels Països Catalans, però són ells que tenen la última paraula, evidentment, per decidir el seu futur.

I com seria una Catalunya Independent? Doncs la veritat és que es podrien dir moltes coses i fer molta política ficció. Jo només vull dir que la veig econòmicament viable i integrada dins la UE, si així ho decidim. El que sí que desitjo és que sigui un país on existeixi molta més justícia social de la que hi ha hagut fins ara en els països on el capitalisme neoliberal i aglutinador ha desplegat les seves urpes.

Ah!!! I l'endemà del dia que es proclami la Independència, per mi el poble espanyol han de ser els nostres principals amics, començant perquè la meitat dels catalans hi tenim vincles de parentesc. Bé, això podrà ser si ells també ho volen i quan ja se'ls hi hagi passat una probable enrabada.

Feliç Diada. Visca Catalunya Lliure.

R**ODOLF LLORENS I JORDANA I LA SOBIRANIA CATALANA****Joan Cuscó i Clarasó**

Doctor en Filosofia

*Monogràfic
Parlem d'independència*

L'obra de Rodolf Llorens i Jordana (*Vilafranca del Penedès, 1910 - Caracas, 1985*), la trobem estretament vinculada a la seva activitat política. Qui ho vulgui, podrà repassar el seu pensament a: *Catalunya des de l'esquerra* (Afers, 2005), *Com han estat i com som els catalans* (Pòrtic, 2009) i *Servidumbre y grandeza de la filosofía* (Lleonard Muntaner, 2010). I corroboraran la plena vigència i la força extrema de la paraula de qui milità al PSUC i a ERC, dirigí la Unió de Rabassaires i fou Secretari de Borsa i Estalvi de la Generalitat Republicana.

La de Rodolf Llorens no és una mirada ociosa. S'interessa per la persona i cerca que la raó i l'emoció s'entrellacin fructíferament com a mostra d'unitat de les funcions de la consciència humana (i parlem en aquests termes per citar el llenguatge de Serra Hunter, el seu mestre a la Universitat de Barcelona). Per això, en cloure el discurs sobre la llengua i la cultura de Catalunya que pronuncià a Caracas l'any 1956 digué: «*Fem de la nostra voluntat nacional una preciosa pedra de toc: que tota ideologia que ens toqui, sigui immediatament repel·lida si no reconeix els drets de Catalunya; combatem-la, perquè vol dir que es tracta d'una doctrina opressora, retrògrada, injusta, egoista, inhumana, nociva per a la vida. Foragitem-la, doncs. / Però no convertim mai la nostra catalanitat en una simple clofolla, molt blanca per fora i ben buida per dins, ja que llavors correm el risc que se'ns quedi als dits, aixafada a la més lleu pressió*».

Sobre el tema de la sobirania, podem dir que per a Rodolf Llorens hi ha dues grans línies: el lligam entre els drets individuals i els drets col·lectius i la voluntat d'ésser, les quals s'han de refermar com a vies de llibertat. Fent que el coneixement de la història serveixi per aprendre activament (per a ser més eficaços en el present) i que el present el planifiquem a llarg termini.

En el cas concret de la política catalana, i amb motiu de l'Estatut del 1932, escriu un article decebut per les retallades de l'autogovern català que vénen de Madrid. Diu que l'Estat no es pot regenerar perquè és incapaç de reconèixer la seva plurinacionalitat. L'any 1956, a les III Converses Catalanes de Caracas (quan havia abandonat les reunions clandestines de l'exili perquè calia sobreposar-se a l'esperança de derrotar Franco), diu que cal començar a treballar pel futur: per un nacionalisme que no estigui només basat en la llengua. Que el nacionalisme ha de replantejar amb profunditat els seus mites i les seves limitacions teòriques i aferrar-se de nou a la realitat per refer el país. Hom no pot viure de l'enyorança de l'exili:

«*Si el positiu de l'optimisme és que dóna ànims, entusiasme i acció; si el negatiu del pessimisme és que desanima, porta a l'apatia i a la passivitat; entenc que no hi ha res pitjor que un optimisme gandul, personalista i divisionista. L'optimisme fred. I, per altra part, amb el meu pessimisme cald no voldria fer més que mobilitzar; i per això em permeto demanar, encara que*

sigui com a humil secretari del Centre Català de Caracas, més treball que refiar-se, més activitat que especulació, més abnegació que narcisisme, més unió que picabaralles, més solidaritat que urc. Quan a un li tenen el peu al coll no és hora de gallejar ni de fer programes de Festa Major, sinó de forcejar i ajudar-se, i en tot cas de copsar les conseqüències de la derrota per recobrar més braó »

Els anys 1976, 1977 i 1978 dirà que cal trencar amb el Franquisme. Que la Monarquia parlamentària és una mala solució. I posa de manifest una mancança ben vigent dels catalans: la incapacitat de posar la nació per sobre dels interessos particulars. Defensa un nietzschianisme acompanyat per la idea de sustentar la nació en la voluntat d'ésser (per influència de Renan i Valentí Almirall). És a dir, la idea de l'esforç constant tenint clar que l'important no és cadascú sinó la nació. Que no importa el protagonisme d'hom sinó el treball i l'esforç diari de tots. I és que la situació no és per encendre coets:

«*Afegiu a tot això la repressió de caràcter econòmic, trasllat de fàbriques, obstacles a la indústria i al comerç, i a veure si podem pensar confiats que el nostre idioma i cultura poden resistir incommovibles i per molts anys aquesta persecució tant vergonyosa per als qui es presenten com a defensors de la cultura occidental. Entenc que mantenir-hi massa confiança representa una posició que voreja el suïcidi*».

Per reprendre aquesta «voluntat d'ésser», fugint dels tòpics noucentistes que ens adormen, cal reconèixer, també, algunes «veritats», per exemple aquella que ens fa conscients que els catalans a casa i a fora sempre som exiliats. Que ens manca la llibertat necessària: «*Els catalans, culturalment, som gent exiliada estiguem a Amèrica o a Catalunya*». Constantment hem de lluitar per la nostra llengua, per les nostres institucions, per la nostra economia...

II l'esforç continua!

Rodolf Llorens i Jordana
Foto: Arxiu Pere Llorens

ONZE DE SETEMBRE, Independència, dret a decidir?

Pere Pons Vendrell
Alcalde de Subirats

Monogràfic
Parlem d'independència

Tot home, i tota dona, en un estat de dret han de poder ser lliures, i dins una comunitat i estat de dret, assolir el seu grau d'independència o de dependència volguda. Així doncs es lògic pensar que qualsevol poble ha de tenir la legitimitat per poder assolir les seves aspiracions i cap estat pot impedir que la ciutadania esculli allò que vol

ser. Si en un home o una dona entenen que l'Estat no és ningú per limitar les llibertats, per què una comunitat no pot, d'una forma serena i consensuada, assolir el grau de llibertat que una majoria de la comunitat, de forma democràtica decideixi? En el cas de Catalunya, a part de que els catalans vulguem ser-ho, hi ha a més, una història. Som catalans per pertànyer a un àmbit geogràfic, que té la seva parla i cultura diferents de la resta de l'Estat, però a més, al llarg de la història hem assolit moments d'independència plena i de nació. La història moderna ens ha jugat, com a poble, males passades i quan es van configurar els estats a Europa, Catalunya estava en un moment de decadència envers una Espanya més gran i poderosa que va saber marcar les normes del nou Estat. Com a poble, al llarg del segle XX, vàrem tenir la fórmula de la Mancomunitat i després d'una forma més clara, amb la Generalitat, l'Estatut de Núria l'any 1932 i el de Sau l'any 1979, aconseguint unes quotes d'autogovern dins el regne d'Espanya. Aquest procés ja es va veure que havia tocat fons. I l'any 2006 el Govern de la Generalitat, presidit per Pasqual Maragall, va aprovar, amb el suport del

poble català, un nou Estatut que va ser retallat per les Corts espanyoles i el Tribunal Constitucional.

Com a poble ens trobem al final d'un procés; s'ha intentat per diferents fórmules l'encaix amb Espanya i semblava que la construcció d'Europa ens donava un nou alè per avançar cap a quotes d'autogovern més properes a un estat federat que a una província. Això s'està demostrant que no és pas així, i que Europa de moment és només dels estats.

Avui, a l'estiu de 2012, ningú posa en dubte que potser gairebé tres-cents anys després del 1714 és el moment de plantejar una transició nacional, un pas que ens ha de portar cap a una sobirania plena, el reconeixement asimètric dins l'Espanya autonòmica, un Estat federat o qualsevol forma de govern que ens permeti com a poble assolir les quotes d'autogovern que el poble català, amb el seu dret a decidir, determini. No pot ser d'altra manera, i el pacte fiscal que avui es discuteix no ha de ser altra cosa que un petit pas per aconseguir la gestió econòmica, però cal avançar com a poble i poder decidir en totes les competències.

Catalunya té avui un projecte que s'està gestant de forma clara i transversal en tota la societat, ningú discuteix el dret a decidir que tenim com a poble, i tenim també un líder en el President de la Generalitat que cal recolzar, però que de forma serena esta portant al país allà on la majoria de la societat vol.

Amb un bon projecte, un bon lideratge i una gran massa de la societat catalana, Catalunya per la via del pacte o per la via de la pròpia decisió ha de poder assolir les quotes d'autogovern o independència que el poble vulgui.

Visca Catalunya!

UN LLIBRE QUE T'OBRIRÀ LES ALES

Redacció-Col.laboració

La escriptora i periodista Rosa Vendrell Miret, ha tornat a editar el llibre **Algèria sense pors, vivències d'una viatgera nòmada**, del que ja ens varem fer ressò en un número anterior.

Aquesta segona edició, augmentada i millorada, si cap, es pot trobar a la venda directa al carrer de Ponent 22 de Sant Pau d'Ordal a on la mateixa autora et descobrirà l'encís de la seva segona terra.

LA BOTIGA VERDA
VINS I CAVES
PRODUCTES ARTESANALS
93 899 34 54
Dr. Zamenhof, 3
Sant Pau d'Ordal

FARMÀCIA
LLT. RAFAEL HERNÁNDEZ
C/ Ponent, 16
08739 SANT PAU D'ORDAL
Tel. 93 899 30 03
Avda. Barcelona, 27
08739 ORDAL
Tel. 93 817 91 07

CONSTRUCCIONS
Rubio s.c.p.
Carrer Nou, 4 - Tel.: 93 898 82 90
08739 - CAN CARTRÓ - SUBIRATS

A TRANSICIÓ CAP A LA INDEPENDÈNCIA

Víctor Santacana Gelabert

Militant de SI

Monogràfic

Parlem d'independència

L'octubre del 2011 vaig escriure en aquesta mateixa revista que els destins del nostre País anaven 6-12 mesos

decalats respecte als mals destins de la també mediterrània Grècia. Doncs no, em vaig equivocar, i no en el fet del destí de Catalunya i Grècia, sinó en el fet de que no tindrem aquests 6-12 mesos de decalatge. Els esdeveniments s'estan succeint a una velocitat inusual. Mateixa malaltia i mateixos remeis. Si als grecs no els funciona, a nosaltres per què ens hauria de funcionar? La velocitat a què els fets van passant fa que ens trobem molt aprop del final de Catalunya com a Comunitat Autònoma dins el Reino de Espanya, aquest serà el final, però, com hi arribarem?

La primera i la més probable és la que estem veient aquests mesos del 2012, amb el govern del PP del Rajoy i el seu atac impecable i costant, maquinat des de la FAES del Sr. Aznar, contra tot allò que faci olor a Catalunya; la seva llengua a les institucions, la llengua vehicular a les escoles, incompliment en el pagament de deutes reconeguts. És una estratègia ràpida i amb l'únic objectiu de tenir una única Espanya, eliminant així l'Espanya de les Comunitats Autònomes, que ells es van haver d'empassar com a conseqüència d'aquella mal portada transició, en la que tothom es va empassar alguna cosa. A més a més, en aquest acte d'eliminació de Catalunya hi volen involucrar Europa, fent creure que la crisi del deute té el seu origen en la mala gestió de les Comunitats Autònomes. València i Múrcia, del PP, han estat les primeres en demanar el rescat. Nosaltres resistirem, fins que estiguem a un segon de morir, i en aquell precís moment direm: "Si us plau, Espanya, ens podeu ajudar?", i ja està: fi de la Generalitat.

La segona opció, i la que els veïns de Subirats en la seva majoria desitgen (segons referèndum del 2010 organitzat per Subirats Decideix), és la de caminar d'una vegada cap a la Independència, cap a la creació d'un nou Estat dins el si de la Comunitat Europea. Totes dues funcions per camins ben diferents aconseguirien el fi de la Comunitat Autònoma de Catalunya dins el Reino de Espanya. Tenint clar que Catalunya, com la coneixem fins ara, desapareixerà, tinc la gosadia de dir que això passarà amb un govern de Catalunya presidit per Convergència i Unió. Votants i dirigents de CiU, de quina manera voleu enterrar l'Autonomia de Catalunya?

Mentrestant aneu pensant la resposta, deixeu-me que us ensenyi el full de ruta que Solidaritat Catalana per la Independència (SI), us proposa: Des de Solidaritat Catalana per la Independència ens comprometem a impulsar des d'ara cadascuna de les fases de la transició a la Independència, d'una manera pautada i definida pas a pas:

Primer: Presentaríem, aquesta mateixa legislatura, al Parlament de Catalunya la Llei de Transició a la Independència per convocar el Referèndum i Proclamar la independència.

Segon: Amb l'aprovació de la Llei, s'iniciarien les negociacions amb la Comunitat Internacional (incloent-hi Espanya, si s'hi avé) sobre la via d'accés a la Independència i el reconeixement internacional del futur Estat català.

Tercer: Durant el temps que durin les negociacions, el Govern de la Generalitat garantirà la seguretat jurídica i la viabilitat econòmica, creant els ministeris o departaments d'Hisenda, Exteriors, Seguretat, Energia, i Seguretat Social, i el Banc Central de Catalunya, que aniran desenvolupant les estructures institucionals, econòmiques i socials del futur Estat català.

Quart: Paral·lelament, el Govern de la Generalitat impulsarà una campanya nacional per explicar els avantatges de l'Estat propi, amb l'objectiu de guanyar àmpliament un referèndum d'independència.

Cinquè: Finalitzada la negociació amb la comunitat internacional, i segons la via acordada, es procedirà a la convocatòria del referèndum d'Independència i/o a la proclamació solemne de la Independència per majoria democràtica dels parlamentaris.

Finalitzada la negociació amb la comunitat internacional, i segons la via acordada, es procedirà a la convocatòria del referèndum d'Independència i/o a la proclamació solemne de la Independència per majoria democràtica dels parlamentaris.

Sisè: Es treballarà per estendre la Independència a la resta dels Països Catalans mitjançant l'Assemblea de Representants de la Nació Catalana i de les majories democràtiques de les respectives institucions

Aquí hi ha el camí escrit en sis passos, que NO seran fàcils, però que s'han de començar a fer d'una vegada, si realment volem trobar l'única sortida d'aquesta crisi. Qui ens posarà més dificultats, serà el Regne d'Espanya i la seva voluntat de no deixar-nos escapar. Tanmateix trobarem molts obstacles per part "dels nostres" i la seva voluntat de servir els seus (aquí el lector ha de fer un petit esforç per assumir qui són aquests nostres i els seus).

A la classe governant de CiU, sou la generació que us ha tocat liderar i tirar aquest procés endavant, us ho heu de creure. Com voleu que la història digui que van acabar amb la Comunitat Autònoma de Catalunya?

A Solidaritat Catalana per la Independència, sabem la solució.

El Café de l'Ateneu

ESPECIALITATS:
TORRADES
ENTREPANS
LLESQUES
PIZZES CASOLANES
TAPES

Direcció: Juan José Tomás
Anna Iglesias

* Menjars per encàrrec

Horari:
de dimarts a diumenge:
de 8.30 a 15.00
i de 17.00 a tancament

La Julia
bar - cafeteria

Entrepanes
Plats Combinats
Tapes

Plaça Subirats, 8
08739 Sant Pau d'Ordal
Barcelona

T. 93 899 42 20

Cal Pelegrí
RESTAURANT

Cuina Casolana - Carns a la Brasa

Av. Barcelona, 6 - 08739 Ordal
93 817 97 62 - 93 817 90 22 - calpelegri@calpelegri.com

DESMUNTANT EL MATA

JOSEP MATA MASSANA EL LAMPISTA ÀCRATA

PERSONATGES SUBIRATENCS

Luisa Elena Sueiro

Josep Mata Massana Foto: J. Mata

Quatre de juliol, Independence Day, dia de la declaració d'independència dels Estats Units de la Gran Bretanya, una data històrica al 1776, una declaració on destaquen dos conceptes: llibertat i igualtat. Nascut també un quatre de juliol, un dia calorós i de sol, en Josep Mata, conscient o no d'aquesta efemèride de la data del seu naixement, viu també sota aquestes premisses: llibertat i igualtat.

En aquest petit i extens municipi de Subirats hi ha una mica de tot, com

arreu. Però si alguna cosa destaca més que les altres són els seus vilatans: persones, personetes, personatges i personassos. Com a qualsevol racó del món hi ha gent que sobresurt, per alts, per baixos, per prims, per grassos, per macos o per lletjos.

A les rodalies de la capital (Sant Pau) hi ha un carrer que puja muntanya amunt, el carrer de la Font, un carrer amb personalitat pròpia, a la vora del poble però no dins del poble, un carrer que *"imprimeix caràcter"*, segons diu el nostre amic que, sense cridar gaire l'atenció, al contrari, amagat darrera un posat tímid, de més jove amb un bon bigoti, i una veu fluixa, ha arribat a ser un dels grans personatges amb els que comptem.

Lampista, electricista, pagès, apicultor, actor, autor de teatre, historiador aficionat, escriptor, president del Centre d'Estudis de Subirats, cenetista, marit, pare, germà, veí, amic dels seus amics.

En Josep viu a la mateixa casa on va néixer, un quatre de juliol de 1956, cent-vuitanta anys després de la independència nord-americana, a Ca la Florinda; encara que ara ja només li diuen així les àvies. Amb els anys la casa ha canviat d'aspecte i també de numeració.

Però ell segueix vivint aquí i espera també aquí i de cara els embats de la vida. Un petit diable, que es va fer un tip de plorar el primer dia que va haver d'anar a escola, acostumat a córrer lliure pel carrer, el torrent darrera casa seva convertit en cau de pirates i bandolers. Està orgullós del seu carrer, *"el carrer més republicà de tot el municipi, l'únic mort del municipi a la guerra és un veí d'aquest carrer"*, que va ser afussellat al Camp de la Bota, però d'això es va assabentar de gran, quan va començar a interessar-se per la història del poble i de la seva gent.

El carrer de la Font, un carrer amb gegantons propis pels quals va escriure una obra *"La veritable història dels gegants*

del carrer de la Font"-, que es representa cada any per a la petita festa major que en fan, un sopar a l'estiu, on van els veïns i els seus convidats. En Josep s'ha anat fent ell mateix, com molta altra gent de la seva generació, per condicions socials, no es podia estudiar, s'havia d'ajudar a casa. Quatre

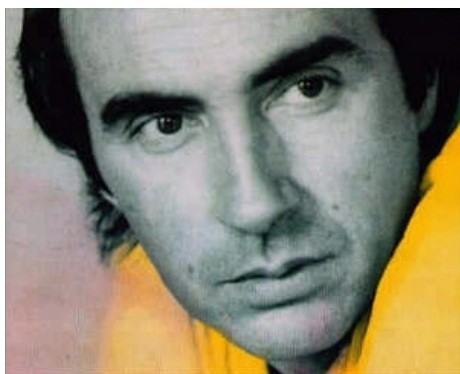
germans, ell, el segon i el pare que va morir quan solament tenia 17 anys, sort dels veïns que li van ensenyar a fer de pagès. A més a més ja portava temps treballant de lampista, primer d'aprenent amb uns parents de Gelida i després a Vilafranca.

Llavors era l'època de participar al poble, amb un grup de joves van portar el Cafè del Centre, que es va començar a obrir cada dia. Cooperació, responsabilitat, il·lusió: els joves treballaven i en acabar la seva jornada laboral, començaven una altra: obrir el cafè i atendre els clients, s'alternaven en les tasques i amb el que en treien (potser podria prendre nota el "govern dels millors i el dels no tan bons") feien donacions a altres entitats i organitzaven concerts, xerrades, cine fòrum, la setmana de la joventut ... Imparables, Franco havia mort (no era immortal, encara que el passegessin *sota pal·li*) i tot esclatava amb una força extraordinària i més si llavors tenies gairebé 20 anys com en Josep. Amb la seva colla estaven entusiasmats, un d'ells havia fet un contacte amb els de Zeleste i va haver-hi actuacions de la gent de la nova cançó, van portar el Lluís Llach, sí el Lluís Llach, al Cafè de Sant Pau i el mateix dia va haver de fer dos

recitals de la gentada que hi havia, estava prohibit a les hores i va ser el primer lloc on el van autoritzar a cantar. També van portar grups de rock

Bandera de la columna Durruti - Foto: Avatar.com

Lluís Llach - Foto: LI.Llach web oficial

JOSEP MATA MASSANA

(Continuació)

Nacional Health - Foto : Arxiu Todomusica

internacionals com Nacional Health, entre d'altres, com veieu es movien molt i ara també, potser és el que té a q u e s t m u n i c i p i , associacions, grups, colles, excursionisme, teatre, esports, cultura, és un municipi amb moltíssima activitat, que bull i no sabem si és causa o efecte de les distàncies, l'orografia, del tarannà de la població o potser a l'efervescència de les bombolles del cava, que es beu a tota hora.

Tot plegat, en Josep va lluitar molt, va formar part del **"Moviment de defensa de Subirats"**, que es van mobilitzar amb la campanya anti-presó i també contra la caserna militar a Ordal, van voler ocupar l'Ajuntament i van acampar a Mas Savall i a Mas Granada com a protestes, editaven també un butlletí, **"l'Espantaocells"** i el repartien arreu. I segurament gràcies a aquesta protesta de la ciutadania i del rebuig que es va mostrar a aquestes dues propostes, ens hem lliurat els subiratencs de tenir a la vora una presó i una caserna.

Casat amb la Rosa, també de Sant Pau han tingut dues filles, l'Aura i l'Anna, època de treball i d'esforç, de Vilafranca va venir a treballar a l'Ajuntament de Subirats d'electricista, la qual cosa va fer que tots el coneguessin, ja fos a les festes majors, a les petites, als sopars d'estiu, a qualsevol acte, venia en Mata amb el seu aire indolent, de bon xicot, a posar en marxa l'equip de so, a penjar les llumetes de Nadal, a tornar-nos el llum quan un llàmpec ens havia deixat a les fosques i així va ser més conegut que molts dels regidors, alcaldes i d'altres que ens manen. Militant, un temps breu, a la CNT, llibertari, en Durruti era el seu ídol, una persona del poble i convençuda com ell, que el poble és sobirà, no pas les institucions ni els partits ni els representants. Lluitador i d'ideari anarquista, mai ha volgut aixoplugar-se sota els paraigües dels partits polítics, de les sigles, de les consignes. Convençut que hem d'anar cap a l'absència de poder i això no vol dir absència de responsabilitat ni d'ordre sinó tot el contrari, una societat capaç d'autoregular-se i on tothom sigui igual i lliure i ningú sigui més que un altre. Això sí és una utopia, però en Josep és un exemple viu de que això és possible. Un camí a recórrer pas a pas, dia a dia. I un bon dia es va començar a interessar per la història del poble, a les golfes de la casa de la vila, abans de la restauració, hi anaven els papers, els arxius, el que anava quedant en desús. I ell va començar a pujar en les seves hores lliures, a indagar, a conèixer, i també a preguntar i a xerrar amb la gent gran, els guardians de la història, dels records

Enganxina de la campanya del M.D.S.

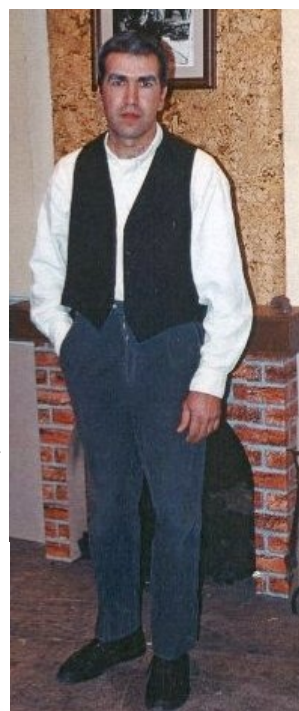
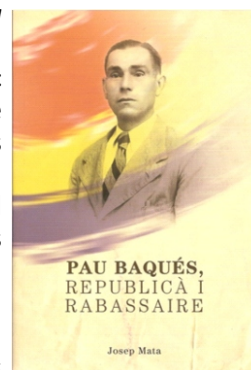
Buenaventura Durruti 1.936

I així va escriure el llibre : **"Pau Baqués, republicà i rabassaire"**, una biografia sobre l'històric dirigent de la Unió de Rabassaires penedesenca que es va haver d'exiliar després de la guerra, fill de Sant Pau d'Ordal. El seu interès per posar en valor els records, els anys silenciats, espolsar-se la por de la dictadura i tornar a parlar en veu alta de la vida i la mort de tantes i tantes persones anònimes que van lluitar i van perdre, l'ha fet recercar no només amb la gent sinó també al territori. Descobridor de les trinxeres al peu de la carretera N-340, és el creador i guia de la ruta **"L'última defensa de Barcelona"**, que es realitza el tercer diumenge de cada mes.

Autor de **"El manucrist de foc"**, aquesta obra es representa des de fa tres anys a Sant Pau amb el grup de Dracs i també de l'obra **"El turment"**, estrenada a Centelles el 19 de Febrer de 2011 Amant de la muntanya, de la natura, de la senzillesa. Batalla des de fa uns anys amb una malaltia neurològica degenerativa. Una malaltia que va aparèixer fa temps i que només va compartir amb la seva dona. Ara quan els símptomes comencen a apuntar i després d'una feixuga intervenció, en Josep ja no s'amaga i, sense trampes, juga la mà que li dóna aquesta contrincant i que pel moment, va guanyant.

Actualment, inquiet com sempre, amb molts projectes al cap, està al front del CESUB, representa a la Festa Major de Vilafranca l'última obra de teatre que ha estrenat, **El turment** i segueix buscant el seu destí, dia rere dia. I com sempre ens sorprendrà amb algun projecte nou, amb algun altre motiu per seguir estimant el seu poble i la seva gent, i per això aquesta història, que és la seva, i la de tots, no acabarà aquí, continuarà...

Perquè com deia el seu heroi: **"Portem un món nou al nostre cor i aquest món està creixent en aquest instant"**.

"És l'únic símbol que em commou" *"En Mata a la casa que el va veure néixer, al carrer de la Font"* Arxiu: J. Mata

INDEPENDÈNCIA: DE LA CONSCIÈNCIA A LA LLIBERTAT

Ramon Carbonell Baqués

Regidor APS-CUP a Subirats - Conseller Comarcal de la CUP a l'Alt Penedès

Monogràfic

Parlem d'independència

Poc m'imaginava jo fa uns anys escrivint un article sobre la independència, potser perquè durant anys he pensat que erem un país "normal", potser perquè ho veia més com un anhel que una possibilitat real.

Personalment no m'agrada obrir fronteres, més aviat sóc amant d'establir lligams entre els pobles, al cap i a la fi, entre persones. Però perquè una relació sigui sincera i en igualtat, cal en primer lloc respectar i ser respectat. Amb les diferents nacions de l'Estat ens uneixen moltes coses, i els catalans hem demostrat sovint la nostra solidaritat amb els pobles germans. I em refereixo a solidaritat de veritat, no a la falsa solidaritat del repartiment d'impostos. Compartim moltes coses, història i lluites per recuperar drets socials, però no compartim la nació. No és per diners, no és per indignació, és per supervivència i dignitat que alguns pensem que cal alliberar-nos. Exemples i motius no en falten:

SOM I SEREM

"Som i serem gent catalana, tant si es vol com si no es vol que no hi ha terra més ufana, sota la capa del sol"

La catalanitat forma part de la tradició i s'ha heretat al llarg de diferents generacions arreu dels Països Catalans. Però, en aquests moments el que està al centre de la qüestió és la creació d'un estat o estats independents del Regne d'Espanya.

En els darrers anys, i de manera visible a través de les consultes per la independència, entre d'altres manifestacions, s'ha generat un moviment de consciència on l'independentisme ha deixat de ser minoritari i quasi bé clandestí, per passar a ser públic i generalitzat. Avui són majoria els que veuen en la independència un camí de futur, fins hi tot el camí necessari per seguir sent.

AUTONOMIA = COLÒNIA

Durant la transició es va intentar inculcar la idea que les autonomies, i especialment les històriques, eren pràcticament com un Estat. De fet, la Catalunya del pujolisme actuava sovint com si fos així. Però la realitat és que ens hem donat que vivim en una colònia on la metròpoli és Madrid. Tenim un parlament colonial, que fa lleis de segona i un govern que aplica les lleis, però que no té capacitat de controlar ni la pròpia economia ni les relacions amb altres països. Tot i tenir àmplies representacions al congrés dels diputats, les lleis importants, la destinació de l'economia i les relacions exteriors es decideixen a la capital de l'Estat, sobretot entre les elits empresarials i financeres, quan no a Europa. Independència és la capacitat de decidir amb la màxima llibertat i que no decideixin per tu.

LA POR

"Quan convé seguim cadenes"

Tot i la consciència, seguim encadenats. La història està plena de grans moments de lluita i resistència, de pactes i traïcions, però també de derrotes i pors que ens encadenen. Quan anàvem a demanar suport per la consulta de la independència, hi havia gent que ens deia, *vigileu què feu que encara ens tocarà el rebre una altra vegada*. La por és una arma molt potent per anestesiar-nos com a societat, però alhora és fràgil davant la rebel·lia. Fora la por al passat i fora també la por al futur. Qualsevol canvi comporta moments d'incertesa, fins hi tot de dificultats, no cal negar-ho, però restar sotmesos sega la vida d'una societat.

"Lituània, medalla de bronze als JJOO de Barcelona 92"

Durant aquest estiu s'ha parlat molt de les olimpíades del 92. A banda dels èxits i bondats, per algunes esclatxes es recorda també les dificultats per mostrar la nostra catalanitat i, fins i tot, la persecució, repressió i tortura contra activistes independentistes amb la "operación Garzón".

als mateixos jocs de Barcelona, la selecció de Lituània de bàsquet, guanyava la medalla de bronze gesta que repetiria durant tres jocs seguits. Ho cito perquè quan es parla d'estats independents a Europa sempre es fa referència al conflicte dels Balcans, com una amenaça constant de guerra i violència, mentre que poques vegades es parla dels estats del mar Bàltic. Estònia, Letònia i Lituània, es van independitzar de la Unió Soviètica el 1990, just abans que es desmembrés. A part de l'esport, la cosa no els ha anat pas malament i des del 2003 són membres de la Unió Europea.

CAMINS DE LLIBERTAT

El 1989 un milió de persones, van fer una cadena humana de 600 km per la independència, coneguda com la Cadena Bàltica, que unia les capitals dels tres estats, Estònia, Letònia i Lituània. Després de la caiguda del mur de Berlín i que els partits independentistes guanyessin les eleccions al congrés dels diputats de la URSS es va proclamar la independència.

Recentment una amiga em comentava que va estar a Escòcia i esperava trobar-se banderoles i actes de cara al futur referèndum, però va trobar-se amb un escenari de gran normalitat i tranquil·litat. L'acceptació per part del Regne Unit del referèndum es debat en una esfera més democràtica i serena, i no cal estar constantment al carrer.

Al País Basc, si més no, per part de l'Esquerra Abertzale i altres forces de l'esquerra basca, el full de ruta es va definint pas a pas. El pas que ara toca passa per guanyar les eleccions al parlament i seguir treballant per aconseguir una gran majoria social que porti a la independència i també a un canvi econòmic amb un accent clarament més social i ecològic.

Tres exemples ben diferents -alguns encara per completar- en contextos molt diferents al nostre, però que demostren que hi ha camins possibles per a un mateix objectiu.

LES 3 ESTACIONS: ESPERANT EL TREN

En els darrers anys s'han construït quilòmetres de ferrocarril, sempre des del centre, i també noves estacions. La primera fou l'estació de l'"Estatut" amb el pretext de tancar la transició. Finalment la via hi va arribar però amb ample ibèric. En aquests moments es construeix l'estació del "Pacte Fiscal" on no està clar que hi acabin arribant les vies. La tercera via no ha de venir d'enlloc sinó que ha de sortir de l'estació INDEPENDÈNCIA, ha de tenir ample internacional i connectar amb el món sencer, començant pels Països Catalans. Això sí, posats a escollir, no ens cal un Tren d'Alta Velocitat car i útil per uns quants, sinó un tren on hi puguem anar tots i totes i que sigui respectuós amb el territori que ens queda.

NECESSITEM PAÏSOS CATALANS

Un punt final que no voldria deixar de banda. La força de la nostra llengua, la cultura pròpia i la identitat rau en la unitat dels Països Catalans. Acceptar només la independència d'una de les parts és fer una concessió a l'Estat Espanyol i Francès. Implica que la pressió vagi a una part del territori fins a foragitar-ne tota flama de llibertat. Ens afebleix. Precisament, qui més clar té la força del conjunt de territoris de parla catalana és el nacionalisme centralista que intenta per tots els mitjans dividir-nos. No cal que hi col·laborem, i siguem conscients des d'ara que compartim i patim la mateixa ocupació. La unitat dels Països Catalans ens enforteix a tots.

Tot plegat són opinions, retalls d'història i elements per reflexionar, prendre consciència i fer un pas valent, avançar, perdre la por, sabent que no serà mai fàcil ni planer.

Però volem, o jo vull, sentir i compartir que es pot ser d'un poble sense haver de demanar permís.

R ESPOSTA DEL GRUP MUNICIPAL DEL PSC A SUBIRATS SOBRE LA INDEPENDÈNCIA

Lluís Ràfols i Bages

Regidor de Cultura i Urbanisme de Subirats

Monogràfic
Parlem d'independència

Primer de tot volíem agrair l'oportunitat que se'ns brinda per poder aportar la nostra opinió sobre un tema tan recurrent i de tanta actualitat. No sempre s'ha permès o s'ha donat cabuda a totes les veus en aquest debat desvirtuant el seu resultat. És, sens dubte, una demostració més que Catalunya, i en particular Subirats, és un poble integrador i de cap manera excloent com ens volen fer creure des de certs altaveus mediàtics.

Ja es prou visible la nostra posició i qui vulgui ho pot copsar en la línia que hem seguit a l'Ajuntament, en la

nostra representació municipal i externament des de la regidoria de cultura, que indubtablement reflexa la nostra manera de pensar.

Sempre hem defensat i defensarem que Catalunya i els seus ciutadans/es són els únics amb potestat per decidir sobre el seu futur i per tant creiem que no es pot negar amb arguments legislatius i legals, fent una interpretació absolutament restrictiva de la constitució vigent, el dret de Catalunya a expressar-se amb llibertat sobre el que vol ser.

Aquest debat, com és d'esperar en un poble democràticament madur, ha de ser un debat net i obert. Un debat on cadascú pugui defensar la seva postura sense cap tipus de coacció. Perquè igualment respectables són els arguments que defensen un projecte independentista per a Catalunya com els que defensen un Estat Federal.

Ara bé arribats a aquest punt ens agradaria fer una petita reflexió fruit de l'experiència i com hem dit

Anteriorment pel recurrent del tema. Arribat el dia, tots els que avui fan el pas decidit cap a aquest camí, començaran a caminar? Estem segurs que certs sectors de la dreta catalanista estan disposats a seguir cap endavant? O es tracta d'una arma política i electoralista amb l'únic propòsit d'aglutinar vots i tancar la mala gestió del seu desgovern? Intentant tenir distret el personal mentre ens collen cada cop mes des de la Generalitat i des de Madrid, mentre la classe mitjana i la classe treballadora paguen els plats trencats de la crisi econòmica. Ara mateix el més fàcil es pujar en aquest carro que llueix molt i està de moda. Dir el que el personal vol sentir i embolica que fa fort sense mesurar amb cura les dificultats econòmiques i altres de tota mena que això comporta. Però la protesta i escarfalls públics, no passen de l'efecte de maquillatge teatral que als qui ara governen a la Generalitat ja els hi va bé, mentre la seva política social s'assembla amb la del PP com una gota d'aigua.

No volem amb això defugir la responsabilitat del PSC, no es això, no defugim la crítica sobre les decisions que de vegades prenen els nostres parlamentaris. I voldríem més d'una vegada que des del PSC es fes una denuncia més valenta i acció més decidida en contra d'aquesta moderna forma de colonialisme que permet seguir munyint l'economia catalana, perpetuant un històric desequilibri i malmetent el creixement i l'estabilitat econòmica i social de Catalunya.

Molta gent pensa i ens diu de vegades què hi fem encara, al PSC? Doncs hi som perquè creiem encara que es poden seguir canviant coses, perquè no es pot separar de l'aspecte nacional l'aspecte social que el socialisme defensa i perquè com deia un vell amic i company ja fa molts anys "Això es la meua església, i no perquè jo estigui amb desacord moltes vegades amb el rumb que porta o amb els seus dirigents he d'abandonar el vaixell, tot el contrari seguiré lluitant per portar-lo a bon port".

Agrupació PSC Subirats

OPERACIÓN GARZÓN

Redacció

L'APS-CUP organitza diumenge dia 16 de setembre, a les 19 hores, la projecció del documental "Operació Garzón contra l'independentisme català" a Ateneu Ordalenc.

Hi seran convidats a la presentació Joan Rocamora i Vicent Conca, dues de les persones que van ser torturades per la justícia espanyola acusades de pertànyer a l'organització Terra Lliure.

Canals & Casanovas
CAVES - RESTAURANTMasia Les Vinyes, s/nº - LAVERN - SUBIRATS
Tel. 938 993 202
www.canalscasanovas.com

R EFLEXIONS PER A UNA DIADA DE TOTS

Dolors Morera i Solà

Regidora del Partit Popular a Subirats

Monogràfic
Parlem d'independència

Arriba l'11 de setembre i amb aquesta assenyalada data, es multipliquen els discursos polítics al més pur estil de brindis al Sol, sobre el catalanisme, el nacionalisme, l'independentisme i demés -ismes que se'ns puguin acudir.

Sempre m'he definit com a catalana de soca i arrel;

nascuda al Ripollès ja fa uns quants anys, orfe de mare i amb un pare dedicat plenament a l'agricultura i a la ramaderia, vaig créixer al Penedès des de ben joveneta. Per evitar prejudicis, us diré que des que tinc us de raó he estimat Catalunya i Espanya igual que es pot estimar a un pare i a una mare, i parlo en català habitualment per ser aquesta la meua llengua materna, encara que des de petita he après a expressar-me en castellà, parlant i jugant amb els nens vinguts de la resta d'Espanya. A més a més recordaré, que l'escola, ja aleshores, era trilingüe: estudiàvem català, castellà i francès.

A més a més diré que m'he enorgullit de Catalunya com ningú: dels seus paisatges, clima, cultura, art... i sobretot de la seva gent, admirada arreu del territori pel tant característic esperit emprenedor que ens va fer el motor d'Espanya, pel nostre "seny i rauxa" que fins i tot va fer recuperar l'enteniment a Don Quixot, el més famós cavaller castellà de tots els temps.

Per tant, des de l'11 de setembre de 1980 he viscut totes i cadascuna de les diades de Catalunya, actes i discursos institucionals inclosos. Amb els anys, però, la responsabilitat de les persones a creix i és avui, en ple segle XXI, en plena crisi econòmica, que em preocupa més que mai el missatge separatista.

És temps de créixer i de ser valents, d'esforçar-nos i valorar-nos; és temps de fer de les necessitats virtuts i recuperar l'empenta que el nostre país necessita. I així, en el bell mig del no res i ben lluny d'aquestes reflexions i de les expectatives dels ciutadans, ens trobem, un 11 de setembre més, a la gran part de la casta política parlant i debatent sobre fets passats, presents i futurs que més lluny d'un problema real s'han convertit en un grapat de suposicions. No representen la Catalunya que volem i per la qual lluitem.

Plantegen el seu discurs en una imaginària Catalunya victimista i ploranera, egoista i marginada, aturada en el segle XVI. I així, com cada 11 de setembre, commemoren i recorden la rendició de la ciutat de Barcelona a les tropes borbòniques aquell any de 1714, oferint flors a Rafael Casanova, presentat com el gran heroi de la batalla i ocultant que, en realitat, va morir a casa seva 29 anys més tard, amb perdó reial inclòs.

Els regidors del Partit Popular, com tants altres ciutadans, ens preocuparem, un setembre més, a punt d'iniciar el curs escolar, de les possibles solucions que podem trobar per tal que tots els nens puguin accedir al transport escolar o al servei de menjadors. Pensarem en com ajudar les famílies que no arriben a final de mes a comprar llibres i material escolar i com farem que el govern del nostre poble arregli aquell carrer o netegi aquell altre camí.

L'independentisme no ens preocupa en sí i encara que ens el presentin com una moda creixent - alenada en temps de crisi - actuem des del convenciment que en realitat, són uns pocs que fan el soroll que molts altres no tenim la necessitat de fer. Principalment per dues raons, en primer lloc perquè no és la nostra batalla ni considerem ningú el nostre enemic, i, en segon lloc, perquè tenim altres preocupacions i ocupacions que considerem molt més reals i importants. Considerem que la divisió és sinònim de pèrdua, de més problemes, de crispació i demés sinònims que no representen, en absolut, l'esperit dels catalans, porta d'Europa, poble capdavanter que al llarg de la història hem acollit i integrat ibers, fenicis, cartaginesos, grecs, romans, jueus, àrabs i tota classe d'hispanos que ens han enriquit i han fet créixer la nostra terra i cultura.

Finalment, des de Subirats, traslladar un missatge, que no hem d'oblidar mai: el municipalisme és molt més que mocions buides de contingut i actes institucionals. És hora que l'administració local, que és la més propera als ciutadans i al territori, faci la seva feina i s'ocupi de les necessitats reals dels nostres pobles, del futur de tots, sense cap exclusió.

Des d'aquesta humil reflexió, desitjar-vos una molt bona diada de tots i per a tots!

Seguros de Vida Santander
viva la VIDA

Agent col·laborador:
Maria Dolors Morera Solà

Mesón Buso

Sala per a celebracions
Especialitats:
-Pop
-a la gallega
-Ibèrics
Menjars casolans

Al mateix peu de la carretera
Pàrquing propi
Menú diari

C/. Llorers, 5 Carretera de Gelida a Sant Sadurní Km.13.5
CASABLANCA - SUBIRATS
Tel.: 93 891 27 53 - 658 81 47 16

SMP.

SERVEIS MÈDICS PENEDÈS

UN COMPROMÍS FERM AMB LA SALUT DELS PACIENTS

Carretera de Sant Quintí, 5 - Sant Sadurní d'Anoia - Tel.: 938 913 697
Plaça de la Creu de Santa Digna, 1 - Vilafranca del Penedès - Tel.: 938 172 299

MÉS DE 15 ANYS AL SERVEI DEL PENEDÈS
www.smedicsp.com

EL FILÒSOF DEL FUTUR

Francesc Canosa Farran
Escriptor i periodista

Monogràfic
Parlem d'Independència

Conèixer Francesc Pujols és conèixer Catalunya. La sentència no pretén ser un dogma d'estar per casa. No. Busca alguna cosa més contundent, a l'estil pa de pagès: la veritat. Sí. Li demano uns segons als lectors per explicar-me. A veure. En aquest país Francesc Pujols no és massa (re)conegut. El que es (re)coneix és una profecia seva, que diu que arribarà un dia que, "ésser català equivaldrà a tenir els gastos pagats a tot arreu allí on vagi, perquè bastarà i sobrarà que sigui català perquè la gent els tinguin a casa seva o els hi paguin la fonda, que és el millor obsequi que es pot fer als catalans quan anem pel món, i comptat i debatut valdrà més ésser català que milionari i com que les aparences enganyen encara que sigui més ignorant que un ase, quan els estrangers veuran un català se pensaran que és un savi i que porta la veritat a la mà...". Que es conegui més la frase, l'anècdota, l'estereotip, que la persona, ja explica què és Catalunya. Poble atrapat entre bastidors: entre el putxinell i els fills que mouen la criatura. Darrere del putxinell hi ha l'home, l'ànima, la terra. Hi ha Catalunya. Pujols ja ho va deixar dit i aquí podríem acabar l'article i continuar el país: "Coneix-te a tu mateixa, dic jo ara a Catalunya". Coneix-te. Ets putxinell-li? O ésser?

I qui sóc jo? Qui és Pujols? (que és el mateix que preguntar qui-què és Catalunya?) Allà va. Mira't i remira't: Assagista, poeta, pensador, periodista, recol·lector d'anècdotes, inventor de la religió catalana (*Hiparxiologia*), observador professional, conversador infatigable, humorista militant, somiador racionalista, murri, facciós, personatge d'una i mil llegendes, home que viu de renda, *bon vivant*, dandi... Sí, és això. No, no és això. Com? Sí, Josep Pla llençarà l'artefacte: era "un terrorista de l'esperit i l'enginy". Eugeni Xammar parlarà del "gran pensador i gran vident". Pompeu Fabra passarà de la gramàtica a la mística: "Sembla el xofer de Déu". Salvador Dalí empeltarà les seves arrels: "Pujols és l'arquetipus de català, avui encarnat per mi gràcies a Gala". Carles Riba li poetitzarà l'ànima: "egoista, fins a l'exacerbació, recreador arbitrari de la realitat i, alhora, irònicament conscient que la recreació no destrueix la realitat". Antoni Rovira i Virgili serà contundent: "Es podrà estar o no es podrà estar d'acord amb les seves idees però cal convenir que res del que fa, pensa o diu és vulgar". No està malament. Hi ha estima. Ara, qui la clava és Josep Maria

De Sagarra: Pujols és el "celler espiritual" de Catalunya. Ha passat més d'un segle i d'aquest celler continuen bevent diverses generacions: Dalí, Gaudí, Pla, Sagarra, Eugeni d'Ors, Joan Salvat-Papasseit, Isidre Nonell, Santiago Rusiñol, Joan Maragall... Joan Brossa, Joan Fuster, ara Pau Riba, Enric Casases, Sisa, Quim Portet, Roger Mas.... I tants i tants! Però no es pot explicar tota la generació de pre guerra sense Pujols. Per què? Ho diu Pla. I sap el que diu. Ell hi era. Era "la meva" generació:

"Aquest grup tingué, al meu entendre, una característica: esbrinar fins allà on fos possible en què consistia, com era fet quins n'eren els elements constitutius- aquest monstre informe que tenien davant: esbrinar exactament què era Catalunya, fixar el trèmolo vital profund de la cosa catalana. Ara bé: en la figura de Pujols, hi trobarem una concentració fenomenal i molt diversa de la realitat del país. És per aquest cantó que cal veure l'enorme impressió que ens féu.... el fet més important, el que explica la ressonància immensa que Pujols tingué sobre aquest grup i més tard sobre el país en general, és que, en la seva persona i a través del seu contacte personal, hom hi trobà una espècie d'essència concreta, medul·lar, autèntica i profunda de la cosa catalana".

Voilà! Pujols és Catalunya. Ell, la seva obra, sempre han aparegut quan el país necessita il·lusió, esperança. Ho va fer durant els anys entusiàstics de la Mancomunitat (*Concepte general de la ciència catalana*) i també just abans de la República (*La solució Cambó*), i durant la foscor del franquisme, il·lumina el país amb l'*Anecdologi*. Els seus llibres, articles, anècdotes, tertúlies... Acompanyen el sismograma del país. Ell és el professional de la il·lusió. I torna. Sempre torna quan el país ho necessita. Si paren l'orella... Avui, Pujols, ho torna a repetir.... "Coneix-te a tu mateixa, dic jo ara a Catalunya". Ara, més que mai, Catalunya es veurà obligada a mirar-se al mirall. Qui ets? Putxinell-li? Ésser? Ara, es (re)coneixerà? Serà honesta? Ara és l'hora de la veritat. Ja tenia raó Dalí quan deia que "Pujols és el filòsof del futur".

Francesc Pujols i Salvador Dalí
Foto: Arxiu Pujols

L'Estanc
Queviures des de 1880

Fruites i verdures
Xarcuteria
Vins i Caves
C. Nord, 5 - Sant Pau d'Ordal
Tel. 93 899 34 69

Tel.: 93 899 31 59 - smallofre@hotmail.com
C/. Montseny, 7 - 08739 Sant Pau d'Ordal (Subirats)

NO TOTS ELS POLÍTICS SÓN IGUALS

Antoni Soler i Vendrell

Veí d'Ordal - Subirats

Monogràfic
Parlem d'independència

Des de fa temps, escolto la mateixa cantarella per tot arreu "tots els polítics són iguals".

Des de fa molts anys, m'agrada la política que no és altra cosa que els afers públics tant a nivell local, nacional com del món. Sempre dic i no em cansaré de repetir "tots i totes som polítics". La paraula polític diria que ve de polis, ciutat, i dels afers de la polis tots i totes tenim el dret i el deure de dir-hi la nostra i, si es possible, fer-hi quelcom per millorar el món que ens ha tocat viure.

Que s'h'an fet barbaritats? Sí i moltes. Que hem estirat més el braç que la màniga? Sí, ho

hem fet... Sobre tot des dels anys 80 que els Països Europeus en general hem anat engreixant el nostre endeutament fins a dependre totalment dels nostres creditors (els bancs i caixes). Sabeu quin es el País més endeutat, o un dels més endeutats? Doncs són els Estats Units d'America. Ara, de cop i volta, els nostres creditors han perdut la confiança amb tot el que hi ha dins Espanya i resulta que dins Espanya hi ha Catalunya.

Diuen que la culpa és una qüestió en què tothom hi està d'acord i sobre tot d'acord en que ningú la volem tenir, ni el poble, per demanar insistentment millores que calia pagar a crèdit, ni els responsables d'executar aquestes millores, perquè sabien que els pagaments ja anirien a compte dels nostres fills i nets, ni els banquers per repartir amb tota la impunitat del món diners a dojo.

La ressaca de tanta festa sempre és molt dura i aquesta ressaca serà llarga i amarga.

Solucions: Perdre la por, emprendre camins desconeguts, oblidar-nos de la feina segura de per vida i molta fe en nosaltres mateixos. Com a País, cal que els nostres polítics deixin de banda l'orgull i les petites discrepàncies i siguin conscients del que ens hi juguem tots plegats. En democràcia, els polítics surten del poble i així ha de seguir. Cal exigir la millora de la democràcia i ser valents altre cop. Ningú ens regalarà res.

EL TUDÓ

FAUNA DE SUBIRATS

Lemuel Moreno

Foto: Lemuel Moreno

El seu nom científic és *Columba palumbus*. Es tracta del colom més gran que tenim a Subirats. És de color gris, més fosc a les ales i més clar per davant. Té blanc a les ales i a cada costat del coll. Tant el mascle com la femella són iguals. Habita per tot el municipi, tot i que no hi ha gaires exemplars a causa de la caça, per la falta d'espais idonis i a causa dels insecticides i pesticides. És un au força esquiva i fuig quan detecta presència humana.

No representa un problema pels nostres conreus per la diversitat de la seva dieta alimentària, formada per cereals, aglans, fruits del bosc, etc. Quan sí representa un problema és cap a l'hivern, que emigra al nord en estols de milers d'individus. Llavors pot causar destrosses als camps.

La femella és qui construeix el niu, fet només d'unes quantes branquetes, les justes per aguantar el seu pes i el dels ous. Així aquest passa desapercebut als possibles depredadors, ja que gairebé no es veu. Posa els ous entre l'abril i el juliol. Normalment dos ous de color blanc, i als disset dies neixen els polls. Els dos pares els alimenten i als vint dies els polls abandonen el niu. Fan dues postes si l'any és propici.

El seu hàbitat són els boscos frondosos i poc freqüentats, i els agrada, sobretot, estar prop d'una riera.

Foto: Lemuel Moreno

EL MAS FERRER

Des del 1974.
l'artesania a les teves mans

C/. Sant Sebastià, 25
T.: 93 898 82 92
08739 CA L'AVI (Subirats)
e-mail: info@elmasferrer.com
web: http://www.elmasferrer.com

La família

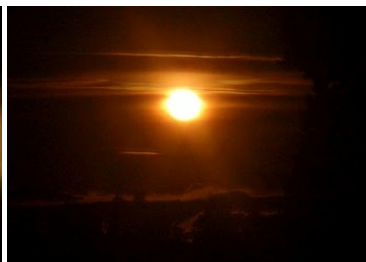
SANTACANA - HERNÁNDEZ
Exigeix la independència
sense condicions!

Visca Catalunya lliure!

LLUNA PLENA, ROMÀNIC, VINYES... I ALTRES SORPRESES

Rosa Vendrell i Miret

La caminada per les vinyes del 2 d'agost passat, va aplegar més de 60 persones vingudes del Vallès, Barcelonès, Catalunya Nord, l'Anoia i el Penedès. La lluna plena il·luminava el camí des de la finca El Maset de Sant Pau d'Ordal, on el celler Eudald Massana Noya va oferir una copa de cava de benvinguda, fins el monestir de Sant Sebastià dels Gorgs, on el regidor de cultura de l'Ajuntament d'Avinyonet, Frederic Manzaneres, va explicar les millores fetes amb la restauració d'aquesta joia del romànic català. Després de visitar l'església, el claustre i pujar a la torre, la jove intèrpret Maria Berruezo Llacuna va interpretar al violoncel la melodia popular catalana, El cant dels ocells, amb la que Pau Casals va cloure un discurs a les Nacions Unides el 24 d'octubre de 1971. "Els ocells quan són al cel, van cantant Pau, Pau, Pau (...) i a més, neix de l'ànima del meu poble, Catalunya", va dir. L'any 2011 es commemorava el 135è aniversari del naixement d'aquest català universal. Una copa de cava i carquinyolis de Sant Quintí per acompanyar la tertúlia posterior, i caminada de retorn a les caves. Pel camí, la lluna s'esborronava escoltant els poemes recitats des de les vinyes. L'Agrupació Activa de Subirats va pensar en tots els detalls per fer de la caminada amb lluna plena, romànic i vinyes, una experiència enriquidora i inoblidable, que potser es repetirà aviat...

EUDALD
MASSANA NOYA

Agricultura ecològica

**DESCOBREIX
SENSACIONS
ENOTURÍSTIQUES**

VISITA LES CAVES I GAUDEIX
D'UN PAISATGE ENCISADOR
FINCA EL MASET - SANT PAU D'ORDAL
Tel.938994124 - També al facebook

Redacció, edició i maquetació:

**Fèlix Villagrasa,
Jordi Llongueras,
Luisa Elena Sueiro,
Col.laboradors:
Rosa Vendrell Miret,
Roger Pelaez,
Lemuel Moreno**

Convidats:

**Jordi Casassas Ymbert,
Lluís Ràfols Bages
Victor Santacana Gelabert,
Antoni Soler Vendrell,
Ramon Carbonell Baqués,
Joan Cuscó Clarasó,
Pere Pons Vendrell,
Pep Bertran Casas,
Francesc Canosa Farran,
Dolors Morera Solà,**

El Cep Tort no es fa responsable de les opinions
expressades pels seus col·laboradors,
ni tan sols de les seves pròpies opinions.

També pots participar en el nostre blog

<http://ceptort.blogspot.com/>

EL CEP TORT ARA TAMBÉ AL

Contacte
elceptort@hotmail.com
Tel.: 657 49 55 31

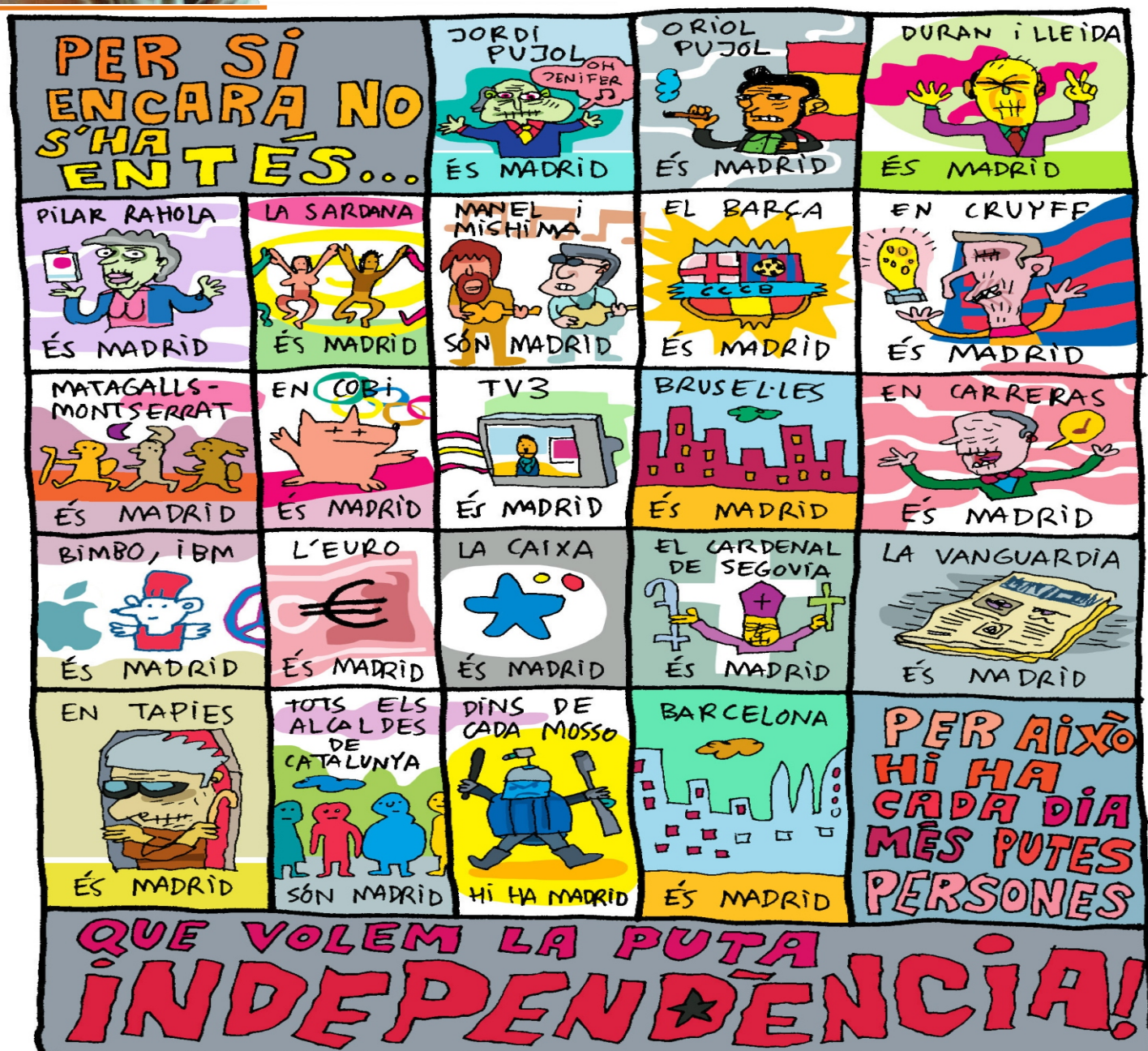

A MÀQUINA D'ENSOFATAR UN ALTRE PUNT DE VISTA

Roger Pelàez
Humorista transversal

Monogràfic
Parlem d'independència

VISCA LES TETES DE MA MARE! VISCA CATALUNYA!

Maribel Lluch

**PERRUQUERIA
ESTÈTICA
UNISEX**
C/. Antoni Casanovas, 25
Lavern (Subirats) 08739 Tel.: 93 899 41 38

**CARNISSERIA
CAL
QUIM**

Criança pròpia de xais
i elaboració d'embotits
TANCAT:
Dilluns tot el dia
Diumenges
i dimarts tarda
C/. Sant Pere, 13 - Tel.: 93 899 30 04 - 08739 Sant Pau d'Ordal

45 ANYS AL SEU SERVEI
Construccions F. Munné S.A.
Av. Zona Esportiva, 1-3 - Tel.: 93 899 41 25 - Fax: 93 899 34 09
e-mail: construccions@fmunnesa.cat
08739 LAVERN - Subirats (Alt Penedès)